

Jimmie Åkesson: Almedalstal 2014

Talare

Jimmie Åkesson
Partiledare

Datum

1 juli 2014

Plats

Almedalen

Vad kul ni verkar ha! Jag har haft jättekul sen si sådär halv sju imorse, med intervjuer och vad man nu ägnar sig åt när man befinner sig här på SDs dag, och det har varit jättekul för mig också! Hoppas att ni har uppskattat er vistelse såhär långt här under politikerveckan på Gotland. En fråga till någon som vet; vad var det som hände med vädret? Kolla fantastiskt! Det skulle ju regna men det ser inte så lovande ut för de som hade hoppats på det. Såhär är det Sverigevännen, Almedalsbesökare. Det var säkert fler än jag som i Söndagskväll lyssnade på Stefan Löfven, när han stod här uppe på den här scenen och slog an sin ton inför den stundande valrörelsen. Låt klockorna ringa från norr till söder, sa Stefan Löfven. Han syftade på att kyrkklockorna här i Visby ringde samtidigt som en liten grupp nazister värmde upp scenen åt honom här i Almedalen på lördagskvällen. Fascism, rasism, skall bekämpas dundrade Stefan Löfven, och där är vi eniga han och jag. Extremism, extremism skall bekämpas. Den må vara brun, den må vara svart, den må vara blodröd. Den må slå mot det ena eller det andra hållet. Men extremism, extremism i alla dess former är något avskyvärt som skall bekämpas, och med det kan man inte vara nog tydlig. Men sen kunde han inte riktigt hålla balansen, den gode Löfven, när han mot slutet av sitt tal blandade in Sverigedemokraterna genom att kalla oss rasister. Jag är så, jag är så ofantligt trött på den sortens informalisk dumhet. Vet du, vet du Stefan Löfven, överhuvudtaget vad rasism är? Vad verklig rasism har inneburit för människor världen över genom historien? Utnyttja inte de vedervärdigheter, det lidande, det förtryck som miljontals människor har tvingats utstå på grund av verklig rasism. Profitera inte på verkliga hjältars, inte sällan dödliga kamp, för frihet mot rasistiskt förtryck. Låtsas inte Stefan Löfven som att du har del i deras kamp, för du vet ingenting om den. Hade du vetat någonting om deras kamp, så hade inte du uttryckt dig så som du gjorde i söndags, Stefan Löfven. Kladda inte ditt kladdiga kladd på historiens verkliga hjältar och deras mod, genom feiga påhopp på oss för att du saknar argument. Sluta, Sluta använda andra människors lidande för att motivera en invandringspolitik i Sverige som har gått alldeles galet. Sluta att kalla oroliga, ansvarsställande människor i

Sverige, för någonting som de inte är. Sverigevänner, Sverigevänner låt oss slå fast några självklarheter. Det är: Det är inte rasism att vilja bekämpa könsstympning av fullt friska barn. Det är medmänsklighet. Det är inte rasism att motarbeta våld och förtryck som utövas i "hederns namn". Det är medmänsklighet. Det är inte rasism att vilja rikta flyktingpolitiken till de stora flertalet nödställda flyktingar världen över att vilja hjälpa fler. Det är medmänsklighet. Det är inte rasism att ställa krav på de som kommer till vårt land och som tänker sig en framtid här. Det är medmänsklighet. Det är inte rasism att motverka den splittringen, att motverka den segregation som har skapats genom en ansvarslös politik. Det är medmänsklighet. Det är inte rasism att prioritera omsorgen om de gamla som har byggt det här landet åt oss framför en resursslukande, kostsam massinvandring. Det är medmänsklighet. Det är inte rasism att vara Sverigevän. Det är medmänsklighet. Låt oss slå fast detta en gång för alla. Jag tänker det här med "låt klockorna ringa". Det hamnar ju i ett lite annat ljus när man får klart för sig vad Stefan Löfven egentligen menar, vad han egentligen syftar på. Kommer osökt att tänka på Jan Malmsjö och Nyårsklockan. För vissa av er kanske det är Jarl Kulle eller någon ännu tidigare, jag vet inte men ring klocka ring, ring in det nya, ring ut det gamla. Ring ut vad dödsdömt räknar sina dagar och så vidare. Den signalen, den signalen tycker jag att vi skall skicka både till Stefan Löfven och Fredrik Reinfeldt den 14 september. Sverigevänner, ring in förnuft och ansvar. Ring ut de gamla trötta partierna. Låt klockorna ringa från norr till söder. Vackert.... Nu har det, Sverigevänner och Almedalsbesökare, gått snart fyra år sedan senaste valet och vårt historiska riksdagsinträde. Och ni minns hur det lät förra valet, jag har repeterat det här ett antal gånger faktiskt under de här åren. Om vi skulle komma in i riksdagen då skulle börsen krascha och kronan skulle störttycka. Räntorna skulle chockhöjas och vi skulle få det här parlamentariska kaoset, och tomten skulle inte komma på julafton och allt vad det nu var. Nu såhär fyra år senare så vet vi att ingenting av det där blev verklighet, om någon nu på riktigt trodde det. Nu, fyra år senare så vet vi istället att allt fler väljare tenderar att uppskatta vårt deltagande i svensk politik. Att döma av opinionsmätningarna så är vi idag nästan dubbelt så stora som vi var för fyra år sedan. Och jag tror att, jag tror att till och med de allra värsta belackarna från 2010 har tvingats inse, om än motvilligt, att vi har kommit in i svensk politik för att stanna. Om inte annat så fick vi en bekräftelse på det i EU-valet här för någon månad sen. Nu är i och för sig EU-valet speciellt på det sättet att man röstar efter lite andra preferenser än vad man gör i ett riksdagsval. Men för oss är det ett gott tecken. Vi vet att vi är det partiet som har allra svårast att få våra väljare till vallokalerna i just EU-

valen, därför vi har de mest EU-kritiska väljarna. Och trots det, trots att oddsen var emot oss, så fick vi ett resultat en bra bit, åtminstone över mina förväntningar. Det är fantastiskt Sverigevänner. Det gör mig oerhört glad, oerhört stolt över att vi lyckades åstadkomma ett så fantastiskt resultat i EU-valet. Och jag vill rikta ett stort tack, till alla som deltog i den här viktiga kampanjen, och inte minst ett stort tack till alla Sverigevänner som tog sig till vallokalerna den 25:e maj, och la sin röst på Sverigedemokraterna. Tack så jättemycket för det! Om vi nu tänker oss att EU-valet var en välkommen bekräftelse på att den här tillväxten vi har sett i opinionsmätningarna under de senaste åren, att den var verklig, så visade EU-valet också en annan sak: Vi ser idag nya konfliktlinjer i svensk politik. Vi ser hur tyngdpunkten i debatten har förflyttats. Vi ser hur våra framgångar föder motreaktioner. Vi ser hur inte minst vänstern i Sverige radikaliseras. Vi ser hur våra ideologiska motpoler också växer som en direkt reaktion på att vi växer. Att en annan av valets vinnare, Feministiskt initiativ, byggde stora delar av sin kampanj på att kasta smuts på oss. Det vittnar om, detta, det vittnar om att vi nu utgör ett slags centrifugalkraft i svensk politik. Och det är samma sak med Miljöpartiet. Miljöpartiet, som ägnade en stor del av sin valsprut åt att bemöta vår kampanj mot det hitresta tiggeriet. Vi utgör idag centrifugalkraft i svensk politik. Jag måste förresten säga det att den här tiggerikampanjen var en av de mest lyckade kampanjer vi någonsin genomfört och det är ett väldigt konkret resultat dessutom. De senaste åren, i takt med att det här fenomenet tiggeri har spritt sig över landet, och har växt i omfattning, så är det många, många som har lyft frågan om hur vi skall komma till rätta med det här fenomenet på olika sätt. Det är i riksdagen, så har politiker från flera andra partier lyft den här frågan, ställt frågor, lagt förslag på hur man skall få stopp på det man har kallat för organiserade tiggeriet. Vi har hört poliser och andra myndighetspersoner, vittna om hur tiggerier ser ut, hur det går till, mekanismerna bakom. Överhuvudtaget så har debatten förts utifrån perspektivet att det här hitresta tiggeriet, till stora delar är organiserat. Att människor utnyttjas och det är ett allvarligt problem. Så har debatten sett ut. Så har debatten sett ut. Sen kom vi. Vi satte upp en affisch i Stockholms tunnelbana med texten "det är dags att stoppa det organiserade tiggeriet på våra gator". Och vips, så fanns inte det här problemet längre. Det fanns överhuvudtaget inte längre något organiserat tiggeri, hävde nu alla. Till och med de som tidigare kampanjat mot det på olika sätt. Vi lyckades alltså, bara genom att sätta upp en affisch, avskaffa ett stort samhällsproblem. Vi måste vara Sveriges mest effektiva parti. Kanske världens mest effektiva parti. Visst är det härligt! Och varför stoppa när det ändå går så bra? Jag har, jag har

idag haft möte med vår kommunikationsavdelning, så har jag uppdragit åt dem att ta fram en ny affisch inför höstens val, och texten på den affischen den lyder såhär: "Det är dags att utrota krig, fattigdom och svält världen över." Och sen när vi har löst de problemen så gör vi en affisch om arbetslösheten också så är allt fantastiskt. Sverigevänner, Almedalsbesökare, det har varit en vinter och det har varit en vår som har präglats av både gamla och nya oroligheter runt om i vår omvärld. Rysslands aggressiva hållning gentemot sina grannländer är väl kanske ingenting nytt, men det är iallafall någonting som har fått en förnyad aktualitet i och med händelserna på Krim och i de östra delarna av Ukraina. Och det här påminner oss om vårt väldigt utsatta geopolitiska läge, om hur viktigt det är att analysera och förstå sin omedelbara närhet och sin omvärld. Att inte vara naiv. Att hela tiden vara förberedd på vad som kan hända, inte kanske i första hand vad som kan hända idag, men i en nära eller kanske till och med i en avlägsen framtid. Sverigevänner, vi behöver stärka vår försvarsförmåga. Där om borde det inte råda några som helst tvivel. Vi behöver fokusera våra resurser på ett nationellt existensförsvar, ett nationellt existensförsvar som förtjänar det namnet. Det är där vi skall lägga fokus i försvarspolitik. Och parallellt med det som händer öster ut så fortsätter konflikten i Syrien och den har nu dessutom spridit sig till Irak. Och det kan vara oerhört svårt att ta in de vidrigheter som försiggår i den här konfliktens spår. Tidigare i år, i våras så besökte jag och några kollegor Jordanien, och flyktinglägret Satari utanför Aman. Där lever det ungefär hundratusen syriska flyktingar. Vi fick ta del av många livsöden. Många berättelser, så vidriga att det var närmast omöjligt att förstå. Berättelser om bombade hus, mördade, lemlästade släktingar, grannar. Det blev så oerhört gripande, så oerhört påtagligt när man sitter öga mot öga med någon som har upplevt detta fasansfulla på riktigt. Och dessutom alldeles nyligen, som precis kom därifrån. Oerhört gripande. Och det här, det här om något, det stärkte mig i min uppfattning om att vi snarast behöver en mer humant inriktad flyktingpolitik. En humant inriktad flyktingpolitik. Det är inte en tävling i att bevilja flest permanenta uppehållstillstånd. En humant inriktad flyktingpolitik, det är inte ett sätt, som vissa tycker, att öka arbetsutbudet i Sverige. Människor på flykt är inte maskotar för välbärgade svenskar med dåligt samvete. De är människor. En humant inriktad flyktingpolitik, det är inte ett medel för att experimentera med förvridna, verklighetsfrämmande samhällsteorier som splittrar, som sliter isär välfungerande samhällen. En humant inriktad flyktingpolitik, det är inte ett sätt för enskilda, cyniska, skruppelfria näringsidkare att tjäna pengar. Flyktingpolitik, flyktingpolitik handlar om att hjälpa, om att hjälpa så många

nödställda människor som möjligt. Sverigevänner, det är det flyktingpolitik handlar om. Och som ni då förstår så vänder jag mig väldigt starkt emot den här uppfattningen om att flyktingpolitik och invandringspolitik har något slags naturlagsbundet samband. Det är inte så. Låt mig vara extra tydlig med det här. Vi hjälper mycket få av världens nu mer än femtio miljoner flyktingar genom invandring till Sverige. Så är det. Även om vi, redan idag, har EU:s mest extrema invandringspolitik. Det är faktiskt så. Vi har Sveriges, Europas mest extrema invandringspolitik. Nya siffror från Eurostat visar att Sverige var de EU land som 2013 gav flest positiva invandringsbeslut. Inte per invånare, utan i reella tal. Fler än Tyskland, fler än Frankrike. Men även om vi skulle flerdubbla det här mottagandet i Sverige, skulle det ändå inte göra någon skillnad, knappt ens på marginalen. Och det är därför jag är så oerhört kritisk mot de som mäter medmänsklighet. Som mäter på hur bra vi är på att hjälpa i antalet beviljade asylansökningar eller i antalet beviljade uppehållstillstånd. Det måttet säger nämligen väldigt lite om hur många flyktingar vi hjälper. Det säger mer om hur många flyktingar vi inte hjälper. Därför att vi prioriterar fel. En missriktad ineffektiv flyktingpolitik här, en politik som bland annat går ut på att regeringen tar pengar från biståndet och så lägger man det på bostäder, bidrag till invandrare i Sverige. En sådan politik drabbar miljoner och åter miljoner nödställda flyktingar i krisernas omedelbara närområde. Det stora flertalet flyktingar drabbas av den politik som Sverige idag bedriver. Och det är inte bara världens flyktingar som drabbas. Det var en vis man en gång som sa till mig att det, det är bättre att exportera stabilitet än att importera instabilitet. Jag tycker det är kloka ord. Det är, i förhållande till vårt lands storlek, stora asylmottagandet. Det innebär en enorm påfrestan på det svenska samhället. Det sliter isär Sverige genom utanförskap, segregation. Det begränsar vår möjlighet att upprätthålla, att utveckla välfärden. Det går ut över svaga grupper i Sverige. De människor som inte har möjlighet att flytta ifrån problemen, som inte har möjlighet att själva köpa sig den välfärden och den service som man behöver. Den ansvarslösa politiken drabbar också dem. Så frågan är ju då: för vad eller för vem är den här extrema politiken egentligen bra? Ja, det nya nu i debatten är att man säger att vi tjänar på den här stora invandringen genom att vi blir fler. Vi blir fler som jobbar, säger Anders Borg och Fredrik Reinfeldt. Och det är sant, det är helt sant. Det har blivit fler som jobbar i Sverige. Sysselsättningen har ökat med ungefär tvåhundredratusen människor under Fredrik Reinfeldts regeringsperiod. Så är det. Men det man glömmer att berättar är att befolkningen under samma regeringsperiod har ökat med mer än dubbelt så många människor. Befolkningen har ökat med mer än dubbelt så många

människor och det är det som är själva förklaringen till att arbetslösheten inte sjunker trots att sysselsättningen ökar. Att arbetskraften, arbetsutbudet genom stor invandring, ständigt fylls på i snabbare takt än jobben tillkommer. Det är klart att vi inte tjänar på en sån politik. Det förstår vem som helst. Tvärtom. Tvärtom så är invandringen själva förklaringen till att arbetslösheten ligger kvar på så höga nivåer som den gör. Okej. Nej men det är möjligt att vi inte tjänar så mycket på invandringen nu men, på lång sikt, då kommer vi tjäna massor. Påstår man... Men vad bygger man egentligen det på? Vad bygger man den teorin på? Vi har ju haft en stor asyl och anhöriginvandring till Sverige nu i ett antal decennier, och hittills så finns det ingenting, ingenting som pekar på att den här teorin skulle vara korrekt. Och det är ganska naturligt av samma skäl för att man förmår inte matcha den här befolkningstillväxten med jobb. Och då går det inte ihop. Om...För ungefär en månad sen presenterade Sandvikens kommun en egenhändigt producerad rapport där man.. den påstods visa att man tjänar på invandringen i kommunen. En halv miljard kronor tjänade man, sa man. En halv miljard kronor. En som väldigt snabbt då var ute och försökte plocka billiga poäng på den här “nya sanningen”, det var Sveriges egen Bagdad Bob, desinformationsminsiter Erik Ullenhag. Han skrev på Twitter såhär; “Sandviken påminner om att vi också blir rikare av öppenheten”. Det var bara en liten detalj han missade här. Alltihop var fel. Den här rapporten stämde inte. Det var ren och skär lögn. Man hade valt att bortse från sjuttio procent av de offentliga utgifterna när man räknade på det här. Och att man överhuvudtaget hade räknat helt galet bortsåg man också ifrån naturligtvis. Men som vanligt så spelar det här ingen roll för etablissemang. Det viktiga är inte vad som är rätt och viktigt. Det viktiga är att få fram fördelaktiga siffror, inte vad som stämmer överens med verkligheten. Och det är samma sak när det gäller det här utanförskapet som det pratas så mycket om. För att för ett antal år sedan så släppte Folkpartiet en rapport som man kallade för “utanförskapets grotta”. Och i den här rapporten så riktade man skarp kritik mot framförallt Socialdemokraterna för att utanförskapet hade ökat så mycket. Enligt den här rapporten så fanns det 1990 tre utanförskapsområden i Sverige. Tre stycken. 2006 hade antalet växt till etthundrafemtiosex utanförskapsområden, och då sa Folkpartiet att: “det här är dåligt. Vi har minsann receptet för att vända den här utvecklingen.” För några veckor sen så släppte tankesmedjan den nya välfärden tillsammans med nationalekonomen Tino Sanadaji, en uppdaterad version av den här; “utanförskapets karta”. Den ser ut såhär. Det är ingen jättetjock bok men den är väldigt intressant. Läs den. Förordet till den här uppdaterade rapporten är skrivet av Mauritziu Rojas. Det är samma person som låg bakom

Folkpartiets ursprungliga rapport. Och låt mig bara kort få citera ur Rojas aktuella förord i den här rapporten: "Tino Sanadaji har dokumenterat Folkpartiets och borglighetens misslyckande med att vända den utveckling som dömer allt fler nya och gamla svenskar till ett liv i utanförskap.

Utanförskapsområdena fortsatte att växa mellan 2006 och 2012 då det fanns etthundraåttiosex utanförskapsområden spridda runt om i Sverige. Samma år bodde femhundrasextiosex tusen personer i dessa områden. En ökning med 16 procent, jämfört med 2006. Tino Sanadaji har använt samma metodologi som jag utarbetade vid framtagningen av utanförskapets karta 2004, och som också användes för de förnyade versionerna av kartan 2005, 2006 och 2008.

Dataunderlaget är också detsamma. Därför är hans resultat fullt jämförbara med de tidigare kartorna." Alltså, regeringen och i synnerhet Folkpartiet, som har haft ansvaret för integrationspolitiken, har alltså misslyckats kapitalt med det man såg som sitt absolut viktigaste uppdrag för åtta år sedan, att bekämpa utanförskapet. Utanförskapet har ökat. Trots den höga svansföringen, trots alla integrationspolitiska reformer, trots alla subventionerade anställningar vi har sett, trots den största integrationspolitiska reformen på tjugofem år.

Utanförskapet har ökat. Nu skall det väl i ärlighetens namn här framhållas att även Folkpartiet har presenterat en uppdaterad version av den här rapporten. Det gjorde man dagen efter som Tino Sanadaji presenterade sin. I den hävdar de att antalet utanförskapsområden, hör och häpna, har minskat sen 2006. De har minskat med ett... Ett område har de minskat med på sex år. Och därmed så menar man att den här nedåtgående trenden nu är bruten. Det visade sig dock att man har ändrat sin metodik. Man har ändrat de geografiska gränsdragningarna jämfört med tidigare rapporter. Men om vi bortser från det då. Om vi ponerar att Folkpartiets egen rapport hade varit korrekt, så kan man konstatera att det kanske inte är så mycket att skryta med iallafall. Om antalet utanförskapsområden skall fortsätta att minska med ett område var sjätte år, då kommer det ta nästan tusen år innan Folkpartiet har gjort upp utanförskapet. Tusen år. Kanske vore en slogan för Erik Ullenhag och Folkpartiet här nu inför höstens val. "Rösta på Folkpartiet! Med vår integrationspolitik lovar vi att avskaffa utanförskapet till år 3014." Sverigevänner, det är högtid att vi befriar Erik Ullenhag och Folkpartiet från det ansvar som man uppenbarligen inte klarar av att ta, Det är hög tid att vi förändrar invandrings och integrationspolitiken i grunden. Att vi begränsar asyl och anhöriginvandringen. Att vi ställer krav på de som kommer till vårt land. Krav på egen försörjning Krav på anpassning. Men också att vi ger dem möjlighet att uppnå detta. Att vi en gång för alla kommer bort från den här splittrings och segregationspolitiken.

Börja återskapa ett sammanhållet Sverige. Ett sammanhållet Sverige som absolut, och det här tycker jag är viktigt, absolut både kan och skall välkomna nya medborgare som har ärligt uppsåt, i vår gemenskap. Men, men som samtidigt har så mycket självrespekt att vi kan och skall säga ifrån när gränsen för vår förmåga att hantera situationen har passerats. Vi tror på sammanhållning. Vi tror inte på splittring, Vi tror inte på segregation. Vi tror inte på utanförskap. Vi tror på en ansvarsfull politik. Jag har, som många av er säkert känner till, ägnat större delen av vintern och våren åt att åka runt i landet och besöka arbetsplatsen, besöka olika verksamheter. Träffa människor. Tala till folket, tala med folket. Särskilt under EU-valkampanjen så blev det extra tydligt hur brännhet frågan om pensionärernas ekonomiska villkor faktiskt är, och faktiskt fortfarande är. Det här var ju en het valfråga redan för fyra år sedan, men eftersom så lite har hänt, för det har egentligen inte hänt någonting värt namnet, så är det mycket hetare nu och det är fullt förstäligt. Det kokar ute i landet inför denna orättfärdighet, inför denna orättvisa. I debatten så blir det lätt att det är pensionärerna, de framställs som någon slags homogen grupp, och så skall det inte vara. Pensionärerna är en homogen grupp lika lite som ungdomarna är en homogen grupp eller som invandrarna är en homogen grupp. Pensionärerna i vårt land är i högsta grad en heterogen grupp, med olika behov, olika intressen, olika bakgrund och erfarenheter. Och det finns en grupp av pensionärer som i det här sammanhanget är särskilt utsatt. Det är de hundratusentals företrädesvis äldre kvinnor som lever med små, eller till och med mycket små marginaler. För dem kan politiken verkligen göra skillnad på riktigt. I en mindre ort i Norrbotten här nu i våras så träffade jag en dam i åttioårsåldern som var så oerhört bekymrad. Hon var väl kanske inte så bekymrad för sin egen del egentligen, utan hon var bekymrad för sin sjuka katt. Ja, skratta ni, det är inte så kul det här. Det kan ju låta banalt för vissa det här med att det var en katt och så, men för den här damen så var kanske katten hennes närmaste vän. Hennes närmaste anhörig. Och hon hade separerat. Hon hade till och med låtit bli att hämta ut vissa av hennes egna mediciner för att kunna ha råd att kunna hjälpa katten. Men nu hade doktorn sagt till henne att så får hon inte göra längre, och då undrade hon vad som skall hända med katten. Nu tycker jag, förvisso, väldigt mycket om katter, men poängen är väl kanske inte här katten. Utan poängen är att en gammal människa som levt ett helt liv i vårt stolta välfärdssamhälle, sannolikt fostrat en familj och på andra sätt bidragit till andras välfärd. Att hon nu tvingas till såna här svåra prioriteringar av en enda anledning, och det är därför att det samhället som hon har tjänat i hela sitt liv inte är kapabelt att ge henne en vettig pension. Sverigevänner, det är en stor

skam. Vi kan inte ha det så, och vi måste göra någonting åt det. Sverige, Sverige är unikt. Blott Sverige svenska krusbär har, säger dikten. Och även om jag, till skillnad från dikten också kan uppskatta andra delar av världen, särskilt i andra delar av världen. Vi har mycket att vara stolta över i vårt land och när jag pratar om vårt stolta välfärdssamhället så kanske det kan låta lite ironiskt. Men jag menar det faktiskt, på riktigt. Jag menar det. Jag tycker väldigt mycket om tanken på hur vårt välfärdssamhälle är utformat, hur det är tänkt att fungera. Jag tycker också väldigt mycket illa om att det inte fungerar så som det är tänkt. Och det finns sånt som vi inte kan vara särskilt stolta över. Blott Sverige straffbeskattning av pensioner har. Ingen annanstans, åtminstone inte i vår del av världen, så blir man straffbeskattad i samma stund som man går i pension. Ingen annanstans, åtminstone inte i vår del av världen, så beskattas pension högre än lön på det sätt som vi gör i Sverige idag. Däremot är det ganska vanligt med motsatsen. Att pension beskattas lägre än lön. Pensionärsskatten, skatteklyftan mellan lön och pension, den styggelse, en skamfläck på vårt stolta välfärdssamhälles banér. Och jag lovar, och lyssna nu Sverigeväänner, Almedalsbesökare och TV-tittare, jag lovar att om vi får inflytande efter höstens val så kommer en snabbt avskaffad pensionärsskatt att ligga högst upp på vår reformagenda. Det är ett av våra viktigaste vallöften. Vi förverkligar det här. Vi gör det genom att omprioritera. Vi prioriterar välfärd framför massinvandring. Vi förverkligar det genom att omfördela flera av regeringens misslyckade reformer som halverad krogmoms eller halverad arbetsgivaravgift för unga. Vi förverkligar det genom att i högre grad beskatta storbankernas enorma miljadvinster som idag möjliggörs genom att vi skattebetalare står för säkerheten. Det är orimligt. Storbankerna måste återföra mer av sina stora vinster till skattekollektivet. Sverigeväänner, vi har viljan. Vi har prioriteringarna, och vi har pengarna. Nu avskaffar vi pensionärsskatten! Nu hörde vi för lite drygt en vecka sen Socialdemokraterna och Stefan Löfven lova lite samma sak, säger man. Lovar att avskaffa den här skatteklyftan mellan lön och pension, och det är ju jättebra att man lovar det. Men precis som vanligt, precis som förra gången så är det brasklapp, på brasklapp, på brasklapp. Den faktiska satsning som Socialdemokraterna gör i den här frågan, den man har presenterat, den är oerhört begränsad, det är en väldigt liten satsning. Den kommer att nå ganska få av de äldre. Man lovar att göra redan lite i den kommande budgeten, sen skall man göra lite till... när man har råd... kanske 2016, kanske senare. Hela skatteklyftan, den stora delen av denna orättvisa straffbeskattning. Den skall man däremot inte ta bort innan man har nått sitt arbetslöshetsmål. Ni vet det där om 2020. Och detta alltså enligt spådamerna på

Sveavägen 68. Och märk väl, OM man når sitt arbetslöshetsmål. Och med tanke på hur man har lyckats tidigare när man haft regeringsmakten med arbetslösheten är det inte sannolikt att det blir någon avskaffad pensionärsskatt om Socialdemokraterna får bestämma. Vi kanske skall så vad. Slå vad om vem som hinner först. Erik Ullenhag med den avskaffade utanförskapet eller Stefan Löfven med avskaffad pensionärsskatt, Sen tänker jag att om tusen år så ja, då är inte ens jag pensionär... Sådär är det ju alltid inför varje val. Man lovar en massa saker från vänster till höger. Men dessa löften saknar inte sällan verklig substans. De betyder inget. Och såhär, såhär i valtider brukar jag fundera ganska mycket på det här hur skall vi lyckas övertyga ännu fler väljare att rösta på just oss. Varför skall man rösta på just oss? Vad är det som skiljer oss från övriga partier? Ja, givetvis skiljer vi ut oss politiskt. Vi skiljer ut oss ideologiskt, vi skiljer ut oss sakpolitiskt. Och för många väljare är de givetvis viktigt med kanske framförallt sakpolitiken. Vilka prioriteringar som vi presenterar i förhållande till de övriga partierna och så, så det är ju självklart ett avgörande skäl, politiken. Men jag har också en känsla av att det inte bara är politiken, och sakpolitiken som skiljer oss från de båda traditionella blocken. När Socialdemokraterna nu, om vi tar det här exemplet med pensionärsskatten. För vilken gång i ordningen minns jag inte men, man lovar, och det är inte bara Socialdemokraterna utan det är flera partier som pratar om det här och lovar det här. Man pratar om att avskaffa den här orättvisa pensionärsbeskattningen, så har det ju hittills åtminstone stannat vid bara prat. Det blir ingenting. Medan vi pratar om att avskaffa pensionärsskatten, då budgeterar vi för det. Vi lägger de pengar som behövs. Vi gör de på riktigt. När de borgliga partierna säger att de skall bekämpa arbetslöshet, de säger att de skall bekämpa utanförskap så gör de i själva verket tvärtom. De ökar arbetslösheten, de ökar utanförskapet genom att ta hit mer arbetslöshet och mer utanförskap. Och sen har de mage att skryta med siffror som skulle få varje ansvarskännande politiker att skämmas. Medan vi, när vi säger att vi skall bekämpa arbetslösheten och utanförskapet, då menar vi det. Och vi gör det på riktigt. När, när socialdemokraterna nu i tretton år har lovat rätt till heltid i offentlig sektor, så skjuter man fortfarande inte till några pengar för det. Man skjuter till noll kronor för detta. Man skjuter istället frågan framför sig, lägger över ansvaret på andra, man la över det på kommunerna. Nu lägger man över det på arbetsmarknadens parter, med de nya förslag man presenterat. När vi, när vi säger att vi vill öka möjligheten till heltid, och deltid för den delen, i offentlig sektor, då skjuter vi till de pengar som behövs, och vi gör det på riktigt. Nästan, nästan alla andra partier säger nu med bakgrund mot det som händer i framförallt vårt östra grannland att vi måste ha ett starkare försvar, och

då skall man komma ihåg hur de har låtit de senare tjugo, tjugofem åren, sen muren föll. Hur de har använt försvaret som ett slags budgetregulator. Man har skurit ner, man har slagit sönder, man har gjort det gemensamt och i samförstånd. När vi pratar om att stärka försvaret, då anslår vi pengar för det, och vi menar det. På riktigt. När Moderaterna för ett antal år sedan hade en kampanj där man sa att: “vi älskar Sverige”, så var ju inte det sant. Det finns överhuvudtaget ingenting i Moderaternas politik som tyder på att de skulle älska Sverige. Det var bara ord. Det betydde ingenting. När vi säger att vi älskar Sverige så menar vi det, och vi menar det på riktigt. Och jag, jag skulle kunna fortsätta den här uppräkningsen hur länge som helst därför att de andra partierna pratar så oerhört mycket, de lovar så oerhört mycket, och sen blir det inget på riktigt. Det blir bara tom pott. En massa taktik, strategi, ett spel. Allt är ett spel. Det blir ingenting på riktigt. Vi är Sverigevänner. Vi älskar Sverige, på riktigt. Vi vill slå vakt om Sverige som en fri, självständig nationalstat. Vi vill slå vakt om det som gör vårt land unikt. Slå vakt om det som gör vår nation unik. Slå vakt om det som har skapats och förädlats här i generationer. Och vi skäms inte för att vi älskar Sverige. Vi tycker det är helt naturligt att vi älskar Sverige. Men det betyder inte, det betyder inte att vi tycker illa om eller föraktar sånt som inte är en del av Sverige. Man hatar inte andra familjer bara för att man älskar sin egen. Det är en alldeles bakvänd ideologi. Vi hatar inte. Det är inte vi som står för hatet i den svenska debatten när ögonen hos våra motståndare, de svartklädda extremisterna, radikalerna, revolutionärerna, och de “folkliga”, när deras ögon lyser av genuint hat, så lyser våra ögon av stolthet och vördnad. Stolthet och vördnad inför de som kom före oss, som byggde det här landet och som gav oss fantastiska förutsättningar att leva i detta fantastiska land. Vi är Sverigevänner och vi älskar Sverige på riktigt! Sverigevänner, vi är på riktigt och vi menar det vi säger, och vi menar det vi säger, på riktigt. Trots att, jag måste säga att jag har en stark känsla av att våra politiska motståndare, inte minst utifrån det man hör i den här parken idag, framför allt våra motståndare på den yttersta vänsterkanten. Jag är helt övertygad om att de kommer att passera anständighetens gräns i ännu högre grad än vad man har gjort tidigare, den här gången. Och då vill jag, såhär ta tillfället i akt ändå att vädja till de andra partiledarna, och till de andra partierna. Vädja om att de skall vara lika tydliga som jag själv är, när det gäller synen på yttrandefrihet och respekten för demokratins spelregler. För jag är tydlig. Vi är tydliga. I vårt parti har man ingenting att hämta om man ens försvarar hot och våld som politisk metod. Då hör man inte hemma hos oss. Om man försöker sabotera eller störa andras möjligheter att tala fritt, då har man ingenting i vårt parti eller i vårt

ungdomsförbund att göra. Då mina vänner, då får man söka sig någon annanstans. Och jag önskar att de övriga kunde vara lika tydliga. Jag önskar att Gudrun Skyman kunde vara lika tydlig. Jag önskar att Stefan Löfven kunde vara lika tydlig, och inte minst, jag önskar att Jonas Sjöstedt kunde vara lika tydlig. I ord så väl som i handling. Sverigevänner, Almedalsbesökare, nu är det bara 2,5 månad kvar, sen smäller det. Låt klockorna ringa från norr till söder. Ring klocka ring, ring in det nya som är på riktigt. Ring ut det gamla falska. Ring ut vad dödsdömt räknar sina dagar. Tack så jättemycket, ni har varit en fantastisk publik!

Taggar

2010-tal, 2014, Almedalen, Man, Politiska tal, Sverigedemokraterna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/jimmie-akesson-almedalstal-2014>